

28.12.2022

Група № 26

Мегей А.В.

Всесвітня історія

Урок № 17-18

Тема: **Країни Центрально-Східної Європи в 1950-1970 роках**

Хід уроку

1. Польща. Після смерті в СРСР Й. Сталіна в Польщі вдалися до спроб змінити політичний курс розвитку. У 1956 р. в СРСР на XX з'їзді КПРС М. Хрущов у своїй доповіді розвінчав «культ особи» Й. Сталіна. У Польщі в цей час помер Б. Берут. Це стало поштовхом до початку критики проявів «культу особи» Б. Берута й засудження тогочасного режиму в країні. Наприкінці червня 1956 р. в Познані відбулися робітничі страйки й багатотисячна маніфестація. Їх учасники проголошували вимоги: «Хліба й свободи», «Виведення радянських військ» та «Вільних виборів». Силкові структури жорстоко придушили цей протест. Загибло 74 особи, близько 600 осіб зазнали переслідувань. Керівництво ПОРП, намагаючись заспокоїти громадськість, пообіцяло здійснити реформи й реабілітувати репресованих. Однак багатьох ці обіцянки не задовольнили.

Хрести на знак пам'яті про протести в Познані в 1956 р. й подальші польські повстання проти комуністичної системи

У жовтні 1956 р. новим лідером ПОРП обрали реабілітованого комуніста Владислава Гомулку. Він вважав, що в Познані протестували не проти соціалізму, а проти його перекручень Б. Берутом, які необхідно виправити.

Відповідно до розпочатих змін до планування залучали підприємства та робітничі ради. Проте через два роки повноваження робітничих рад були суттєво обмежені. Демократизації суспільного життя сприяли пом'якшення цензури, обмеження повноважень поліції та органів державної безпеки. З'явилися нові закони про сейм, народні ради, громадські організації та армію.

Зміни в аграрній сфері призвели до розпуску примусово створених сільськогосподарських кооперативів. У результаті їхня кількість за два роки скоротилася до 1,5 тис. Нормалізувалися відносини з римо-католицькою церквою. За бажанням батьків діти могли вивчати Закон Божий. Виборці отримали право обирати свого представника з кількох кандидатів. Спільно з економістами було розроблено програму децентралізації економіки країни та розширення прав господарств.

Реформаторські заходи нового керівництва Польщі, очолюваного В. Гомулкою, дозволили дещо покращити матеріальне становище населення та зменшити соціальну напруженість у суспільстві. Проте сама сталінська модель соціалізму як головна причина появи кризи продовжувала розвиватися і не викликала сумніву.

Наприкінці 1950-х рр., усвідомлюючи наростання суперечностей між існуючою моделлю розвитку країни та реформами, керівництво ПОРП поступово відійшло від свого курсу.

П'ятирічні плани 1961—1965 та 1966—1970 рр., як і раніше, передбачали збереження централізованого планування та управління й переважання екстенсивних методів господарювання. Однак навіть за цих умов національний дохід ПНР за 1966—1970 рр. зріс на 80 %. У межах РЕВ Польща почала спеціалізуватися на виробництві залізничних вагонів, обладнання для текстильних, електротехнічних та інших підприємств. Сільськогосподарське виробництво за 1960-ті рр. зросло на 25 %, а основну частину селянства тепер становили індивідуальні господарства.

На початку 1960-х рр. польське керівництво забуло про кризу в Познані. Прихильників реформ усунули з керівництва країни. Сам В. Гомулка перетворився на нетерпимого до критики авторитарного діяча.

У 1961—1965 рр. поступово загострився конфлікт керівництва ПОРП із творчою інтелігенцією. Викладачів Варшавського університету К. Модзолевського і Я. Куроня за звернення з «відкритим листом» до всіх членів ПОРП було ув'язнено на 3,5 року. Наприкінці березня 1968 р. під впливом подій у Чехословаччині країною прокотилася хвиля студентських демонстрацій. Під час їх придушення десятки осіб було поранено, 360 — засуджено, а весь викладацький склад, що взяв участь у виступах, звільнено з роботи.

На кінець 1960-х рр. припало також зростання невдоволення різних верств населення країни своїм матеріальним становищем. Порівняння умов життя в країнах Заходу та соціалістичній Польщі було не на користь останньої.

У грудні 1970 р. у відповідь на підвищення цін на більшість продуктів харчування у Гданську, Гдині та Сопоті відбулися масові страйки. Для придушення виступів влада застосувала армію. Розстріли демонстрацій військовими викликали загальне обурення в країні. Вихід із кризи влада здійснила шляхом збільшення мінімальної заробітної плати, пенсії і соціальної допомоги. Одночасно В. Гомулку було усунуто з посади, а новим лідером ПОРП обрано Едварда Герека.

Із завершенням «доби Гомулки» відбулося певне ідеологічне оновлення партії. Поряд із традиційними комуністичними настановами лунало гасло «національної солідарності». ПОРП відмовилася від тотального контролю над культурою і наукою. Одночасно робітництво під впливом грудневих подій відчувало свою силу й можливість впливати на події в країні.

2. Угорщина. В Угорщині процес демократизації політичного життя розпочав у 1953 р. голова уряду країни Імре Надь. Було ліквідовано концтабори, звільнено політв'язнів, зменшено обсяг капіталовкладень у важку промисловість. Селянам дозволили вихід із кооперативів. При цьому «угорський Сталін» М. Ракоші залишався на посаді керівника УПТ. Реформаторську діяльність голови уряду він не сприймав і чинив опір.

У 1955 р., переконавши керівництво СРСР у шкідливості перетворень голови уряду, М. Ракоші усунув І. Надя з посади й зупинив в Угорщині процес демократизації. Кризові явища в країні поступово наростали. Громадськість вимагала докорінних змін. У липні 1956 р. М. Ракоші усунули з посади «за станом здоров'я».

6 жовтня 1956 р. перепоховання праху репресованих владою в 1949 р. перетворилося на масштабну антикомуністичну маніфестацію. Ситуацію загострювали повідомлення про антикомуністичні виступи в Польщі. Окремі маніфестації переросли в народне повстання.

Керівництво країни звернулося з проханням про допомогу в його придушенні до радянського військового командування. 24 жовтня на вулицях Будапешта з'явилися радянські війська. У місті відбувалися збройні сутички, у результаті яких десятки угорців і радянських військових загинули.

Криваві події в Будапешті не зупинили Угорську революцію, а сприяли її поширенню. Радикальні елементи чинили на вулицях самосуди над представниками влади.

Наприкінці жовтня 1956 р. УПТ очолив представник реформаторських сил Янош Кадар. Одночасно І. Надь, перейшовши на бік повстанців, почав формувати багатопартійний уряд. Він підписав укази про припинення вогню й виведення радянських військ із Будапешта. Для учасників збройного протистояння оголошувалася амністія. Усі ці заходи схвалили присутні в Угорщині представники СРСР.

Після виведення радянських військ у Будапешті відбувалися численні стихійні напади на осередки комуністів, а на їхніх керівників влаштовували справжнє полювання на вулицях. За цих умов США розглядали можливість втручання в події в Угорщині. Намагаючись випередити США, радянське керівництво здійснило військову інтервенцію в Угорщину.

Під час запеклих боїв у Будапешті протягом дев'яти днів Радянській армії чинили опір близько 15 тис. повстанців. Сили інтервентів, що переважали, придушили Угорську революцію. У боях загинуло близько 3 тис. угорців, а 19 тис. осіб було поранено.

Прапор Угорщини з вирізаним комуністичним гербом, що став символом революції 1956 р. Будапешт

У листопаді 1956 р. за допомогою радянських військ Я. Кадар та його прибічники повернулися до столиці країни й заявили про свою перемогу. І. Надь і його прихильники залишили Угорщину, а нова влада розпочала відновлення комуністичного режиму. Замість УПТ було створено Угорську соціалістичну робітничу партію (УСРП), яку очолив Я. Кадар. Події 1956 р. комуністи назвали «спробою контрреволюції». Майже 1,5 тис. осіб, які брали в них участь, засудили до смертної кари, а 16 тис. осіб потрапили до в'язниці. У 1958 р. І. Надя після повернення до країни було страчено.

Однак Я. Кадар не лише карав, але і йшов на поступки. Він задовольнив значну частину вимог, які висувалися під час Угорської революції 1956 р. Розвиток важкої промисловості було вповільнено, діяльність сільськогосподарських кооперативів перевели на комерційну основу. Ці та інші досягнення УСРП назвали «побудовою основ соціалізму» в Угорщині. У політичній сфері країна повернулася до однопартійної системи й закріпила в Конституції провідну роль УКП у суспільстві. Із 1967 р. в країні створювалися індивідуальні «виборчі округи», де на одне депутатське місце висувалося кілька кандидатів.

На початку 1968 р. в Угорщині розпочалася економічна реформа. Вона полягала в запровадженні в господарстві елементів ринкових відносин і зменшенні командно-адміністративних методів управління. Підприємства отримали певну самостійність, а працівники — матеріальну зацікавленість у результатах своєї праці. Проте на початку 1970-х рр. під тиском радянського керівництва економічну реформу було зупинено.

3. Болгарія. Зміни, що відбувалися в СРСР після смерті Й. Сталіна, спонукали керівництво БНР до оновлення своєї політики. Так, було ліквідовано трудові табори, пом'якшено норми законів щодо дисципліни працівників, підвищено зарплати та знижено ціни на товари. У зовнішній політиці розпочалася нормалізація відносин зі США, Югославією та Грецією.

У 1954 р. першим секретарем БКП став Тодор Живков. У 1956 р. із його ініціативи було засуджено прояви «культу особи», оголошено про повернення до «ленінських принципів» партійного життя в БКП і сприяння участі трудових колективів і громадських організацій у суспільному житті. Однак під впливом подій в Угорщині влада знову посилила боротьбу з проявами інакомислення.

У середині 1958 р. болгарські комуністи заявили про створення в країні матеріально-технічної бази соціалізму, а наступного року оголосили курс на прискорення економічного розвитку країни. Відповідно до нього в сільському господарстві розпочалося укрупнення кооперативів і оснащення їх технікою. Проте незважаючи на це, рівень сільськогосподарського виробництва ледь сягав довоєнних показників. Із 1962 р. Болгарія імпортувала зерно з Канади.

У промисловості з 1966 р. розпочали поступову заміну застарілої техніки та механізацію ручної праці. Ці зміни відбувалися відповідно до затвердженого комуністами перспективного плану розвитку країни на 1961—1980 рр. Він передбачав завершити будівництво в Болгарії соціалізму й розпочати перехід до комунізму. У 1962 р. завдяки підтримці СРСР Т. Живков очолив уряд країни, а через дев'ять років став також головою Державної ради БНР. Так, у його руках опинилися всі головні посади в країні.

4. Румунія. Після початку в СРСР десталінізації румунське керівництво було змушене визнати існування в країні проявів сталінізму й заявити, що розпочне з ними боротьбу. Однак процес подолання сталінізму обмежився усуненням його зовнішніх проявів. У 1956 р. КНР заявила, що ліквідувала всі прояви «культу особи», а порушень законності в Румунії не було, тому в реабілітації немає потреби. Фактично все завершилося зміною назв вулиць і навчальних закладів із російських на румунські.

Під час Угорської революції 1956 р. керівництво країни, побоюючись, що до виступів приєднаються румунські мадьяри, посилювало тиск на цю національну групу. Румунія повністю підтримала радянську інтервенцію до Угорщини. Будь-які зв'язки місцевих мадьяр з Угорщиною заборонили. Під приводом боротьби з угорським націоналізмом було закрито багато мадьярських навчальних закладів і ліквідовано Угорський національний район.

Наприкінці 1950-х рр. відносини Румунії із СРСР ускладнилися через намагання радянського керівництва запровадити господарську спеціалізацію країн — членів РЕВ. Відповідно до неї Румунія мала стати постачальником сировини та сільськогосподарської продукції.

На початку 1960-х рр. у середовищі румунських комуністів сформувалося нове покоління. Воно виступало за побудову в країні «національного комунізму», рівноправні відносини з усіма соціалістичними країнами без пріоритетних відносин із СРСР.

У 1965 р. прибічника концепції «національного комунізму» Ніколае Чаушеску обрали новим лідером РРП, яка змінила назву на Румунську комуністичну партію (РКП). Також було змінено назву країни на Соціалістичну Республіку Румунія (СРР). На початку своєї діяльності Н. Чаушеску мав високий рівень

підтримки в країні. Цьому сприяла стабільна ситуація в економіці, а також загравання з національними почуттями румунського народу.

Н. Чаушеску на мітингу проти введення радянських військ до Чехословаччини. Бухарест (Румунія). 1968 р.

Однак економіка розвивалася екстенсивним шляхом. Усі кошти спрямовувалися на розвиток промисловості, а сільське господарство фінансувалося за залишковим принципом.

Майже всі міжнародні домовленості й угоди серед країн «соціалістичного табору» супроводжувалися «особливою румунською думкою». Країни Заходу вважали Румунію за її позицію стосовно РЕВ та ОВД «дисидентом серед союзників Москви». Унаслідок цього Румунія отримала від Заходу режим найбільшого сприяння в торгівлі й можливість брати позики на пільгових умовах.

Політика лавірування між СРСР і Заходом дозволяла Н. Чаушеску утримувати владу в країні й демонструвати радянському керівництву, що чинити на нього тиск не варто. Так, у 1968 р. Н. Чаушеску засудив окупацію Чехословаччини військами ОВД і здобув схвалення своєї позиції на Заході. Це дозволило йому перейти в наступ проти опонентів усередині країни в 1969 р.

У 1971 р. керівництво румунських комуністів заявило, що йтиме власним шляхом, будуючи в країні всебічно розвинене соціалістичне суспільство.

5. Чехословаччина. Процеси десталінізації в СРСР сприяли певній політичній лібералізації в ЧСР. Активізувалася діяльність громадських організацій і католицької церкви. Розпочалися дискусії стосовно попередньої політики Комуністичної партії Чехословаччини (КПЧ) та її бачення перспектив розвитку країни.

У 1956 р. керівництво КПЧ засудило сталінізм і його прибічників у партії. Було здійснено досить обережні й обмежені кроки з децентралізації управління економікою країни. Під впливом подій 1956 р. в Угорщині та Польщі КПЧ посилювала тиск на тих, хто вимагав її оновлення. Однак саме в цей час у країні поширювалося розчарування в соціалістичних ідеях та їх втіленні в життя комуністами. Під впливом цього посилювалася критика правлячого режиму й усвідомлення необхідності демократизації суспільного життя.

У 1960 р. Національні збори прийняли нову Конституцію, яка проголосила завершення побудови соціалістичного суспільства. Назву країни було змінено на Чехословацьку Соціалістичну Республіку (ЧССР). Водночас Конституція фактично ліквідувала словацькі вищі органи влади. Усіма питаннями життя Словаччини керували з Праги. Словаччина у складі єдиної держави із Чехією не отримала політичної та державної рівноправності.

На початку 1960-х рр. керівництво КПЧ ініціювало розробку економічної реформи. У її основі були поступова ліквідація централізованого планування й контрольований перехід до ринкових відносин. У 1965 р. реформу затвердили.

Демонстрація із плакатом «Ніколи із СРСР!» — перефразування комуністичного гасла «Навіки із СРСР!».
Карлові Вари (Чехословаччина). 1968 р.

За цих умов у керівних колах чеських і словацьких комуністів з'явилися прибічники створення нових моделей «соціалістичної демократії», що відповідали економічним реформам. Поширення цих поглядів призвело до того, що в другій половині 1960-х рр. у країні виник громадський рух за поглиблення реформ в економічній і політичній сферах із метою побудови «соціалізму з людським обличчям». Так обґрунтовував необхідність реформування існуючого комуністичного режиму в країні його прибічник Александр Дубчек.

«Соціалізм із людським обличчям» — вислів, яким характеризували спробу реформування комуністичного режиму в Чехословаччині в 1968 р. під час «Празької весни». У широкому розумінні — спроба поєднати соціалістичні ідеї з елементами демократичного суспільства.

«Празька весна» 1968 р. — період політичної лібералізації і суспільно-політичних реформ у Чехословаччині в січні—серпні 1968 р., спрямованих на побудову «соціалізму з людським обличчям».

Із 1966 р. розпочалося здійснення економічної реформи. Однак керівництво КПЧ, очолюване президентом країни Антоніном Новотним, відверто гальмувало її. Влада перейшла до репресій, заявивши, що «демократія та свободи мають свої межі».

У жовтні 1967 р. в Празі розпочалися студентські демонстрації, учасники яких вимагали демократизації суспільства. Застосування проти них владою силових методів різко засудили в суспільстві.

Країну та її керівництво охопила криза. У січні 1968 р. противника демократизації А. Новотного усунули з посади першого секретаря ЦК КПЧ та обрали на його місце реформатора А. Дубчека. Однак А. Новотний зберіг посаду президента ЧССР. Події, які відбувалися в країні після цього, увійшли в історію як «Празька весна» 1968 р.

Зміни, які збиралися здійснити реформатори, мали на меті усунути деформацію соціалізму й демократизувати суспільне життя. Одним із важливих питань вони також вважали вирішення проблеми стосовно прав Словаччини. У березні 1968 р. було скасовано цензуру, що сприяло підйому громадської активності. З'явилися нові громадсько-політичні об'єднання, набув поширення рух «профспілки без комуністів». Словаччину охопив національний рух.

Одночасно в середовищі КПЧ загострилося протистояння між прибічниками і противниками реформ. Під тиском громадськості А. Новотний залишив посаду президента. На кінець березня реформатори обіймали більшість державно-політичних посад у країні.

Радянське керівництво, занепокоєне зростанням популярності реформаторів, чинило відвертий тиск, вимагаючи від чехословацького керівництва згорнути реформи. При цьому воно спиралося на чехословацьких неосталіністів, що вважали реформаторів ревізіоністами, завдяки яким країна «втрачає завоювання соціалізму».

Повне несприйняття дій реформаторів у Чехословаччині обумовило рішення СРСР та його союзників зупинити цей експеримент силовими заходами. 21 серпня 1968 р. розпочалося введення до ЧССР військ ОВД (крім Румунії) для «захисту соціалістичних цінностей». Майже 500-тисячна армія ОВД безперешкодно окупувала Чехословаччину. За наказом президента Людвіка Свободи чехословацька армія не чинила опору. Серед населення країни окупація викликала обурення. У стихійних акціях протесту загинули десятки осіб. Керівників-реформаторів на чолі з А. Дубчеком заарештували й відправили до Москви.

Л. Свободі й тим, кого радянське керівництво залишило на посадах, нав'язали «програму виходу з кризової ситуації». Радянські війська на території країни «тимчасово» залишилися. Країну перетворили на федерацію Словацької і Чеської республік. Усі реформи попереднього керівництва скасували. Окупацію Чехословаччини, крім країн Заходу, засудили і соціалістичні країни — Югославія, Румунія, Албанія та Китай.

Окупація країни зупинила спробу реформування запровадженої сталінської моделі соціалізму. Новим керівником чеських комуністів обрали прибічника неосталінізму Густава Гусака. Режим, який встановився в країні, назвали «нормалізацією». У її основі було досягнення стабілізації за відновлення керівної ролі КПЧ у суспільстві й дотримання «принципів марксизму-ленінізму». Здійснюючи «нормалізацію», нове керівництво розгорнуло боротьбу проти «антикомуністичної ідеології та пропаганди». Із 1969 р. в Чехословаччині відновили цензуру. Розпочалися переслідування прибічників реформ і критиків влади. Активним прихильникам реформ заборонили професійну діяльність, 117 письменників позбавили можливості друкувати свої твори. Близько 40 % працівників театральних установ звільнили без права працювати за фахом. Лише протягом 1969 р. з країни через переслідування емігрувало близько 140 тис. осіб.

6. Югославія. Головними напрямками розвитку країни в середині 1950-х рр. керівництво СКЮ вважало десталінізацію, демократизацію, децентралізацію, дебіюрократизацію, розвиток ринкової економіки й співробітництво з країнами Заходу. Однак в умовах розгортання «холодної війни» здійснити ці плани в повному обсязі воно не могло. При цьому плани комуністів щодо будівництва в Югославії «самоврядного соціалізму» в суспільстві сприймали не всі. Тому, проголошуючи курс на демократизацію, югославське керівництво застосовувало репресії проти незгодних із його політикою.

У другій половині 1950 — на початку 1960-х рр. економіка Югославії демонструвала високі темпи розвитку. У промисловості щорічний приріст продукції становив 14 %. Успішно залучалося до товарно-грошових відносин сільське господарство. Водночас виникли суперечності між республіками федерації, економічний розвиток яких відрізнявся. Багатші прагнули більшої господарської самостійності, бідніші — державної допомоги. Дискусії з питань обсягів і сутності їх самоврядування поступово набували націоналістичного забарвлення.

Відповідно до нової Конституції 1963 р. держава змінила назву на Соціалістичну Федеративну Республіку Югославія (СФРЮ). У 1965 р. в країні розпочалася масштабна економічна реформа. Вона передбачала перехід до інтенсивних методів господарювання, активну участь у міжнародному поділі праці, підвищення продуктивності праці та інші заходи, спрямовані на якісне оновлення економіки. При цьому права й самостійність суб'єктів федерації суттєво розширювалися. У результаті здійснення економічної реформи на початок 1970-х рр. Югославія досягла рівня середньорозвинених країн Європи. Однак негативним її наслідком стало збільшення відмінностей у рівні економічного й культурного розвитку суб'єктів федерації.

Модель «самоврядного соціалізму» пом'якшувала прояви комуністичного режиму в країні. Однак існуючий устрій зберігав авторитарні риси, які перш за все проявлялися в «культі особи» Й. Броз Тіто.

Після відкриття кордонів СФРЮ в 1967 р. позбавилися контакти країни із Заходом. Це сприяло докорінним змінам у суспільній свідомості громадян (перш за все молоді). У травні 1968 р. країну охопили демонстрації студентства, яке вимагало подальшої демократизації суспільно-політичного життя. Для їх придушення влада застосувала силові методи. Однак це не зупинило рух за демократизацію. У різних регіонах країни він часто поєднувався з національними вимогами. У 1970 р. акції протесту під гаслами «відродження Хорватії» охопили республіку. Оцінюючи ситуацію, Й. Броз Тіто заявив, що «Югославія опинилася на порозі міжетнічної громадянської війни». Лише восени 1971 р. органи правопорядку змогли придушити виступи хорватської опозиції.

Висновки

- У другій половині 1950 — 1960-х рр. у країнах Центрально-Східної Європи, де встановилися комуністичні режими, виникли кризи.
- Спроби модернізації існуючих моделей розвитку викликали протидію з боку керівництва СРСР і жорстоко придушувалися.
- Югославія, відмовившись від сталінської моделі соціалізму, реалізувала власну концепцію «самоврядного соціалізму».

Питання для самоперевірки:

1. У якому місті Польщі в червні 1956 р. відбулися робітничі страйки й багатотисячна маніфестація?
2. Якою була кількість жертв серед повстанців під час Угорської революції 1956 р.?
3. Коли секретарем БКП став Т. Живков?
4. Що таке «Празька весна»?

Домашнє завдання:

1. Опрацювати конспект
2. Дати відповіді на запитання

Виконані завдання відправте мені на електронну пошту anastasiamegei@ukr.net. У темі листа вказати номер групи, назву навчальної дисципліни, номер уроку, ПІБ.